Supravieţuitorii

Se treziră rând pe rând, scrijelind liniştea câmpiei - o nesfârşită pârloagă noroioasă -cu murmure anemice, nedesluşite, darcare se burzuluiră iute, devenind gemete, oftaturi obidite, icnete, sudalme, blesteme, îndemnuri sau porunci - toate slobozite într-un vertiginos crescendo de mii de glasuri: aspre, de bărbaţi încrâncenaţi; strident piţigăiate, de femei sictirite, cusurgioaice; gâjâite, de bătrâni indignaţi; răutăcios-scâncinde, de copii vlăguiţi, speriaţi şi flămânzi.

Pe urmă se agitară, vălurindu-şi spinările, ca să cotrobăiască prin genţi sofisticate sau prin sarsanale jegoase, îşi drămuiră din ochi proviziile împuţinate, furişară gânduri pizmaşe şi râvnitoare înspre ale vecinilor, parcă ceva mai bogate, şi prinseră să îmbuce, unii hulpavi, alţii cu lentoare, savurând fiecare firimitură, unii pe săturate, alţii cu parcimonie, după cum se lăsaseră pradă fie foamei, fie grijii prânzurilor viitoare.

în sfârşit, într-un nou vacarm de voci cârtitoare, izbutiră să se rupă de locul popasului, urnindu-şi cu greu cărucioarele scârţâinde, valizele, boccele, bătrânii, copiii, picioarele, gândurile confuze şi speranţele amorţite.

Se desfăşurară formând o târâtoare bizară, care, parcă poticnindu-se, îşi împingea inelele diforme - gâlme ferfeniţite alternând cu gâtuituri secţionate ici-colo, unde câte un nevolnic pierdea ritmul, fiind repede ajuns şi depăşit de năboirea celor de pe urmă-i, ce transforma fosta sugrumătură într-o nouă aglomerare gogoşată.

Yves avusese ocazia să vadă coloana de sus. Fusese unul dintre privilegiaţii care reuşiseră să facă rost de un elicopter şi îndesase în el provizii suficiente pentru patru persoane, căci îl însoţeau Carole - soţia sa de-a doua, o făptură excesiv de fragilă şi de neajutorată, cu un aer adolescentin, Anne - sora Carolei, pe care, nu fără răutate, el obişnuia s-o tachineze spunându-i femeia-jandarm, şi Geo - actualul concubin al Annei, un român guraliv, impertinent şi agasant.

Fireşte, ar fi dorit să poată pleca doar cu Carole - ceilalţi doi îi erau stresant de antipatici -, dar o logică elementară îl silise să admită că, în acele vremuri în care oamenii păreau să fi pierdut controlul, libertatea şi

supraviețuirea depindeau de apartenența la un mic grup capabil să-şi asigure propria protecție - el însuşi cunoştea artele marțiale -, să-şi păzească proviziile ca pe ochii din cap - lucru pentru care se bizuia pe Anne - şi să dea iama prin ale altora fără să stârnească vreo bănuială - ceea ce era unul dintre talentele ascunse ale lui Geo.

Şi poate că planul lui ar fi avut succes, poate că ar fi reuşit să ajungă în Siberia printre primii şi să-şi construiască un adăpost fortificat într-o zonă propice supraviețuirii, dacă măcar unul dintre ei s-ar fi priceput la pilotarea manuală a elicopterului. Riscaseră bizuindu-se numai şi numai pe calculator, deşi una din puținele certitudini nemistuite în vâltoarea invaziei şi a exodului era faptul că, în preajma străinilor, toate inteligențele artificiale sucombau, dereglându-se treptat şi ireversibil. Şi avuseseră ghinion, zăriseră prea târziu o ceată de şapte-opt indivizi furişându-se printre dealuri. Yves observase că niciunul nu căra obişnuitele boccele şi, alertat, se precipitase cerându-i calculatorului un viraj de o sută optzeci de grade. Darîn momentul acela îi survolau deja, aşa că întoarcerea se dovedise neinspirată, căci îi adusese deasupra blestemaților de invadatori pentru a doua oară.

– Ne sunt prieteni! Să aterizăm! Suntem salvați! exclamase Carole, cu bucuria sticlindu-i în ochi şi cântându-i în glas. Ceilalți, neafectați de contactul fugar cu fluxurile mentale ale celor de jos, o fixaseră nedumeriți. Apoi, înțelegând, schimbaseră priviri disperate. însă Carole, spre deosebire de calculatorul coordonator al aparatului, îşi revenise. începuse să plângă încet, îngrozită de propria ei rătăcire şi strângând dreapta lui Yves cu degete palide, crispate. El oftase, convins că o făcea sub povara milei şi a dragostei pentru femeia diafană care depindea de el întrutotul şi fără să realizeze că se simțea el însuşi pierdut - strivit, ca între două pietre de moară, între propria-i groază şi propria-i neputință.

Anne şi Geo nu se sinchisiseră de lacrimile Carolei. în schimb, încăpățânându-se să spere, în pofida evidenței şi a bunului simț, că ireparabilul nu se produsese, bombardaseră calculatorul cu comenzi verbale pe cât de incoerente, pe atât de inutile, căci elicopterul începuse - şi continuase - să zboare ca o muscă turmentată, vădindu-şi

preferințele pentru schimbările terifiante de direcție şi de altitudine.

Atunci văzuseră coloana adevăraților pribegi. Inteligența dementă la al cărei bun plac se aflau îi coborâse la un moment dat destul de mult ca să observe că gloata vocifera înălțându-şi spre ei nu numai ochii, ci şi pumnii, dar bâzâitul încă uniform al elicei îi împiedicase să desluşească în ce măsură îi blestema, pizmuindu-i pentru maşina zburătoare, sau îi lua în râs, ghicind că dăduseră de dracu'.

– Acum n-o să ne mai invidieze nimeni, spusese Geo după ce, coincidență sau nu, elicopterul aterizase ca la carte în urma comenzii urlate de vocea răguşit-scrâşnindă a unei Anne în pragul isteriei:

– Potoleşte-te odată, luate-ar naiba de tinichea idioată!

– Puhoiul o să treacă pe aici, precizase tot ea - părând să-şi fi regăsit calmul - în timp ce părăseau capcana zburătoare. Şi noi o să vindem elicopteru' la licitație. Pentru provizii, înțelegeți?

– înțelegem că te-ai sonat, ripostase Geo, cu brutalitate. Ăia o să-ți ia şi elicopteru', şi proviziile, şi gâtu'. Dacă nu cumva or să te reguleze până ți-oi da duhu', că - ia-o drept compliment, scumpeteo! - amatorii n-or să lipsească!

– Să fugim! scâncise Carole, cu privirea umedă atârnată de ochii lui Yves, şi el pricepuse că se vedea pe sine însăşi strivită între tina lipicioasă şi perindarea a zeci de trupuri asudate, de bărbați îndobitociți şi întărâtați.

– Nu fugim, decretase Geo. Patru oameni singuri nu pot traversa o autostradă. Ne ascundem până soseşte coloana. O să urmeze încăierarea generală - pentru elicopter. Timp în care ne infiltrăm în turmă - nestingheriți şi neobservați. Şi gata, pe urmă n-o să se mai prindă nici dracu' că n-am fost de-ai lor de la bun început!

Yves şi Carole acceptaseră planul fără să cârtească. Doar Anne adăugase, înverşunată:

– Mai întâi stricăm bateria solară. Nu vreau ca nişte nenorociți să ajungă înaintea mea în Siberia numai fiindcă n-au avut de lucru şi-au învățat să piloteze!

– Cu plăcere, rânjise Geo, cu aceeaşi satisfacție cu care îşi ițise dinții şi cu o oră mai târziu, când se amestecase cu neruşinare în mulțime,

înjurându-i cu poftă pe „nemernicii" care făcuseră acel minunat mijloc de transport inutilizabil.

Apoi toți patru îngroşaseră una din gâlmele înşiruirii pribegite, străduindu-se să nu-şi blesteme altfel decât în gând soarta care-i transformase din zburătoare semețe şi sprintene în târâtoare umile şi vlăguite.

Mergeau aşa de trei zile, susținuți doar de nădejdea comună tuturor fugarilor, pe care, chiarjn jurul lor, mulți simțeau nevoia să o trâmbițeze cu glasuri ostentativ optimiste:

– Ălora nu le prieşte frigul. E o certitudine. în Siberia vom fi iarăşi singuri!

Pe vremea când omenirea abia începea să realizeze că era pe cale să devină o specie dominată şi domesticită, când încă mai existau legi, autorități şi institute de cercetare, Yves fusese printre primii care anunțaseră şi demonstraseră că regiunile polare şi subpolare erau noile tărâmuri ale făgăduinței, aşa că se bizuia pe această ultimă şansă chiar mairnult decât ceilalți - de aceea îşi şi părăsise luxoasa vilă de vacanță din Grecia însorită. însă îl îngrijora perspectiva luptei pentru existență într-un loc de fel ospitalier şi în sânul unei gloate din ce în ce mai disperate şi mai agresive. Asta dacă aveau să ajungă până acolo, căci mersul pe jos era cumplit - sărmana Carole făcea eforturi supraomeneşti, ceea ce n-o împiedica să fie din ce în ce mai străvezie - iar primul obstacol era tot mai aproape, se zăreau deja răsfrângerile tăioase ale razelor unui soare nepăsător, care loveau pieziş capotele miilor de maşini ticsite cu oameni însufleți, la rândul lor, de o aceeaşi unică speranță...

Tresări când Carole îl smuci, înhățându-l de deasupra cotului, dar, stoarsă de vlagă cum era, femeia nu reuşi să-l scape de mâna străină ce i se lăsă pe umăr.

„Oarba!" se înfioră Yves, întorcându-se.

într-adevăr, ea era. Aidoma Carolei, arăta exagerat de firavă, dar era încă şi mai tânără, şi ochii ei păreau să țintească prin şi dincolo de el, parcă străpungând deopotrivă spațiul şi timpul.

„Ca şi cum mi-ar vedea moartea", cugetă Yves, cu o stranie detaşare,

fără să simtă că spaima îi năpădea fruntea cu broboane de sudoare.

– Doamne, apără-l! suspină Carole.

O privi dorind să-i zâmbească şi să o încurajeze, dar ochii îi alunecară, fascinați de coloana ce se despica, conturând un romb larg, în centrul căruia doar Carole, Anne şi Geo rămăseseră alături de el şi de oarbă.

– Trebuie să alegi unul, zise oarba, întinzându-i o jumătate de față de pernă bine tăvălită prin noroiul clisos, pentru ca pânza rărită să se închege, nepermițând micilor

jetoane reflectorizante (până nu de mult fala unor jocuri sofisticate), să alunece din acea urnă improvizată. Asta e legea, singura lege a coloanei noastre...

Yves ştia. Ştia că scurtăturile pe care îşi târşâiau speranțele refugiații pedeştri întretăiau nu numai ape pe care le treceau pe plute improvizate sau în ambarcațiuni gonflabile, ci şi şosele şi autostrăzi pe care vâjâiau, zi şi noapte, maşinile norocoşilor. Şi mai ştia că niciuna nu-şi oprea de bunăvoie goana ca să permită - preț de un ceas şi mai bine - scurgerea unui şuvoi de oameni împovărați. Dar dacă, dintre cei dibuiți de oarbă, primii şapte care trăgeau un jeton roşu se azvârleau, rând pe rând, în calea fluxului motorizat, calculatoarele coordonatoare comandau ocolirea sau frânarea, căci programul lor imuabil prevedea evitarea oricărui obstacol, iarcei care-şi conduceau autovehiculul cu propria minte şi cu propriile membre făceau acelaşi lucru - cel puțin în măsura în care apreciaucă impactul cu sinucigaşul le putea deprecia maşina, acel bun de o inestimabilă valoare. însă, în ciuda precauțiilor, totul se termina cu o inevitabilă ciocnire în lanț, ceea ce întrerupea perindarea monştrilor mecanici. Atunci, triumfătoare, mulțimea năvălea printre ei, neuitând ca, în treacăt, să spargă cât mai multe parbrize şi să sfârtece cât mai multe cauciucuri, fiindcă îmbuibații din maşini erau concurența neloaială şi trebuiau opriți, sau măcar întârziați. Iar prețul acelei victorii iluzorii era, de obicei, moartea găsitorilor jetoanelor purpurii.

– Hai odată, omule! îl îndemnă, nervos, Geo. Orice e mai bun decât incertitudinea asta! Amintindu-şi subit sfaturile unei bunici bigote, Yves îşi făcu cruce, închise ochii, bâjbâi

prin traista oarbei cu o mână tremurândă, prinse un jeton cu două degete, îl ridică şi...

– E galben! auzi strigătul extaziat al Carolei.

– Pune-I înapoi, băftosule, îi ceru oarba, parcă dezamăgită. Şi îndrumă-mă spre grosul coloanei!

încă tremurând, Yves o conduse câțiva paşi şi răsuflă adânc după ce acea piază rea se pierdu în mulțime. Apoi îşi înălță ochii spre imaculatul senin boltit asupră-le, neştiind dacă se cuvenea - şi dacă voia - să mulțumească sau să blesteme.

„Nici măcar un nor acolo sus", gândi. „Şi aici, jos, atâta teroare, atâta durere, atâta suferință! De ce ne faci asta? Chiar exişti - şi chiar ne faci asta?! Ne iei Pământul?! Ne dai cu o mână pribegia şi robia cu cealaltă?!"

– Iubitule, murmură Carole, şi el îşi muşcă buzele, urându-se fiindcă-i sporise temerile arătându-şi slăbiciunea.

Darea continuă, surâzând:

– Cred că am intrat sub semnul norocului!

– Norocul ți-l faci singur, interveni Anne. Hai, căutați-vă răngi şi cuțite! Nemernicii ăia merită să le stricăm automobilele!

– Nu-i asta soluția, râse Geo. Trebuie să-i scoatem dintr-o maşină, dintr-una singură. Ajunge pentru noi patru!

– Dar cum? întrebă Carole, brusc interesată, şi Yves nu putu să nu-şi aducă aminte că delicata lui soție obişnuia să considere tâlhăria unul din păcatele capitale.

– La asta gândiți-vă şi voi! se stropşi Geo. Şi cât mai repede, ce naiba!

Yves recunoscu că ideea celuilalt n-ar fi trebuit lăsată să se piardă, dar emoția tragerii la sorți în care se pomenise implicat pe neaşteptate îi sleise energia - şi speranțele deopotrivă. Aşa că se mulțumi să înainteze luptându-se cu teroarea iminentei repetări a momentelor de cumpănă, când, într-un fel sau altul, viața lui - sau a Carolei - putea atârna iarăşi de un fir de păr, pe care ghinionul l-ar fi putut reteza cu aceeaşi uşurință cu care îl întărise norocul.

Curând, coloana se masă de-a lungul autostrăzii şi maşinile îşi întețiră goana nebună, parcă întărâtate de izul unui apocalips însângerat, ca nişte

bestii hulpave, odrăslite de o imaginație bolnavă...

„Bolnavi de spaimă", înțelese Yves. „Accelerează fiindcă speră să scape cu fuga. îi îngrozim cel puțin tot atât cât ne îngrozesc ei pe noi. Şi atunci, la ce bun să furăm o maşină?"

– Am un plan, anunță Geo, plin de sine, în timp ce frânele scrâşneau, roțile chinuite tărcau asfaltul, tabla se freca de tablă, claxoanele slobozeau chiote prelungi, înjurăturile se pierdeau într-un canon pe sute de voci isterizate, şi peste toate se înălțau, parcă fără sfârşit, cutremurătoarele urlete de moarte ale celor ce puseseră stavilă cavalcadei. Stați lângă mine, continuă netulburat Geo. Traversăm printre ultimii. Şi acționăm repede. Eu o să...

Dar Yves nu-l mai ascultă. Pentru că tocmai observase că nu-l mai asculta nici Carole. Cu spatele spre autostradă, ea tremura, frângându-şi mâinile, strângând din dinți,

contorsionându-şi obrajii şi privind țintă trei bărbați lipsiți de poveri, care, ținându-se de mâini, se apropiau fără grabă, cu paşi vioi şi elastici.

– Rezistă, Carole! țipă Yves. Opune-te, nu te lăsa luată în stăpânire! Vino cu mine! Haide, Carole, să fugim! Putem traversa autostrada!

Liniştindu-se ca prin farmec, ea îi zâmbi, extaziată.

– Suntem salvați! Salvați! Ne întoarcem acasă! îl anunță, triumfătoare - iar oarba, care îi stătea alături, râse transfigurată, lăsând să-i scape traista cu jetoane.

– Nu, Carole, nu! o imploră Yves. Ăia sunt ei, sunt năvălitorii! Fă un efort, stăpâneşte-ți mintea, nu te lăsa prinsă! Nu-i lăsa să te înşele! Nu sunt oameni, înfățişarea lor e trucată!

– Ne sunt prieteni, susură Carole, cu ochii la fel de goi ca ai oarbei, şi, la fel ca ea, porni înspre invadatori zâmbind, cu brațele deschise.

– Stai, Carole! urlă Yves, încercând să o oprească. Dar ea îi scăpă din mâini smucindu-se cu o forță pe care nu i-o cunoştea şi care nu se potrivea cu îndemnul glasului ei suav:

– Vino cu mine, iubitule! Ne sunt prieteni!

– Las-o! zbieră Geo. E pierdută, au înrobit-o. Uite, alți păcăliți îşi părăsesc maşinile! Hai, repede, acum e momentu'!

– Nuuuu, mormăi Yves, dar se lăsă târât înapoia acelora - tot mai mulți - care o urmau pe Carole în întâmpinarea fermecătorilor.

Apoi Anne îl îmbrânci într-o maşină abandonată chiarîn marginea autostrăzii, pe care Geo se grăbi să o comute pe comanda manuală.

– Nuu, şopti Yves, căutând-o pe Carole din priviri. Ei ne sunt prieteni, se pomeni adăugând în timp ce românul demara în trombă - luând-o de-a dreptul peste câmp şi nici măcar încercând să-i ocolească pe cei care-i stăteau în drum. Doamne Dumnezeule! țipă, după ce se îndepărtaseră suficient de grupul năucitorilor, dezmeticindu-se şi descoperind brusc că Anne şi Geo erau cei mai de treabă tipi cu care avusese vreodată de a face. Doamne, Dumnezeule, fără voi m-arfi prins şi pe mine! Ar fi fost mai rău decât moartea! M-ar fi transformat într-o vacă de muls, într-o legumă...

„Dar au dat greş", îşi spuse - şi undeva, într-un ungher al sufletului lui pustiit, o firavă umbră de speranță încolți din propria-i cenuşă şi prinse să se ramifice, prolifică şi tumultoasă. „E ziua mea norocoasă, cu toate că sărmana Carole... Sau tocmai pentru că...?"

Oftă şi se lăsă pe spate, căutând cerul prin parbrizul prăfuit.

„Chiar exişti?! Şi chiar îmi faci asta?!" se îndoi din nou. „Chiar am ajuns să-ți mulțumesc că m-ai despovărat de grija ei?! Chiar socotesc că mi s-au dublat şansele de supraviețuire?!"

– De ce? rosti. Şi adăugă, simțind suspiciunea din privirile celorlalți: De ce nu-mi pare rău că am pierdut o pe Carole?

– îți pare rău! îl linişti Anne. Dar acum nu eşti în stare decât să te bucuri că ai scăpat tu, nu e logic? Nu e omeneşte? Nu e...?

– Carole era o biată creatură strict ornamentală, o întrerupse Geo. Un lux inutil în vremurile astea! Se pare, Yves, că - în sfârşit! - ți-ai dat şi tu seama!